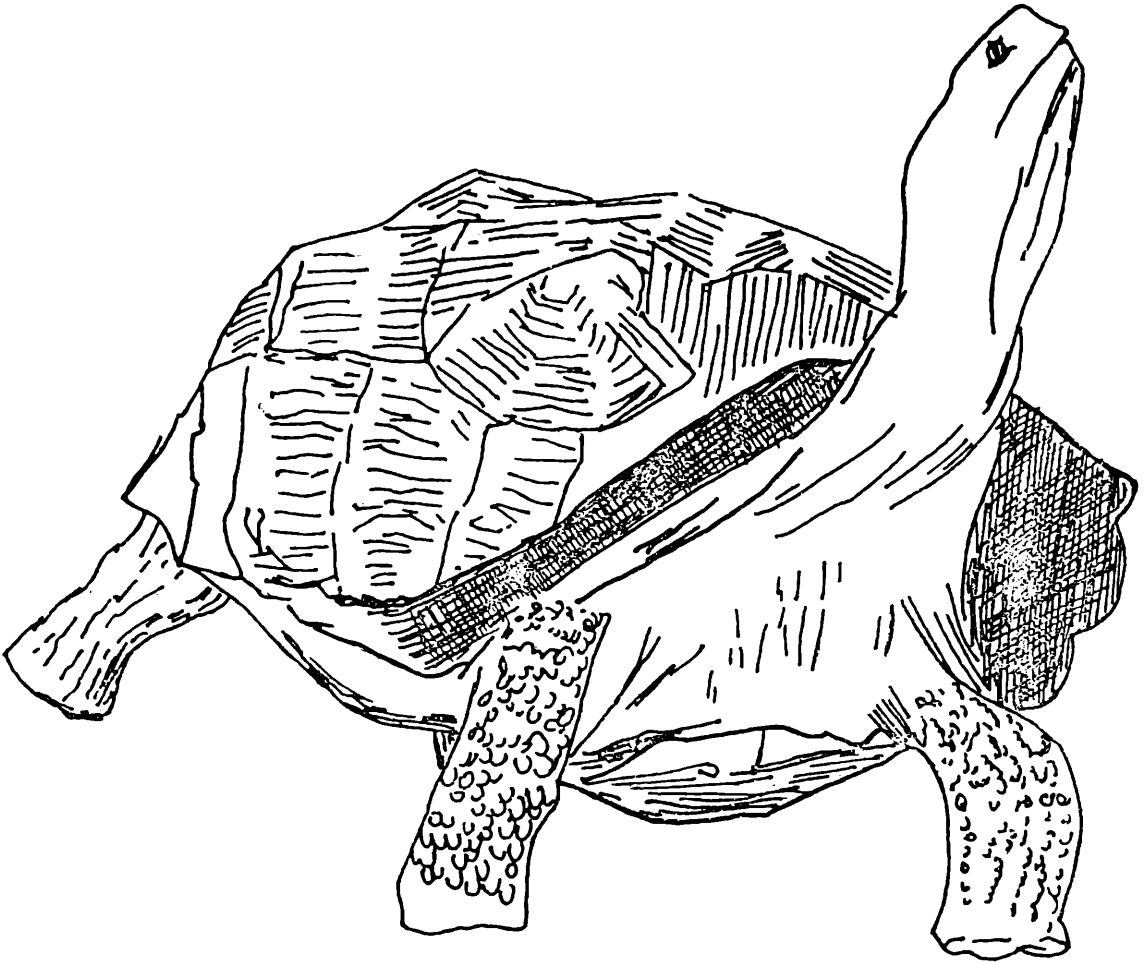

KHETJOEHIE KE KHISSA

KHETJOEHIE KE KHIESSA

Schildpadverhalen

Naverteld in het Sarnami Hindoestani

**Instituut voor Taalwetenschap
Paramaribo**

Illustraties: omslag en blz. 5,6 en 12: Wilfred Aremiaware
blz. 7,8,9,10 en 11: C. Gillett en L. Poewasak
Samenstelling en vertaling in het Nederlands: A.L. Bosch

Serie leesboekjes in het Sarnami Hindoestani
Instituut voor Taalwetenschap
Postbus 1919, (Andirastraat 54)
Paramaribo zuid, Suriname

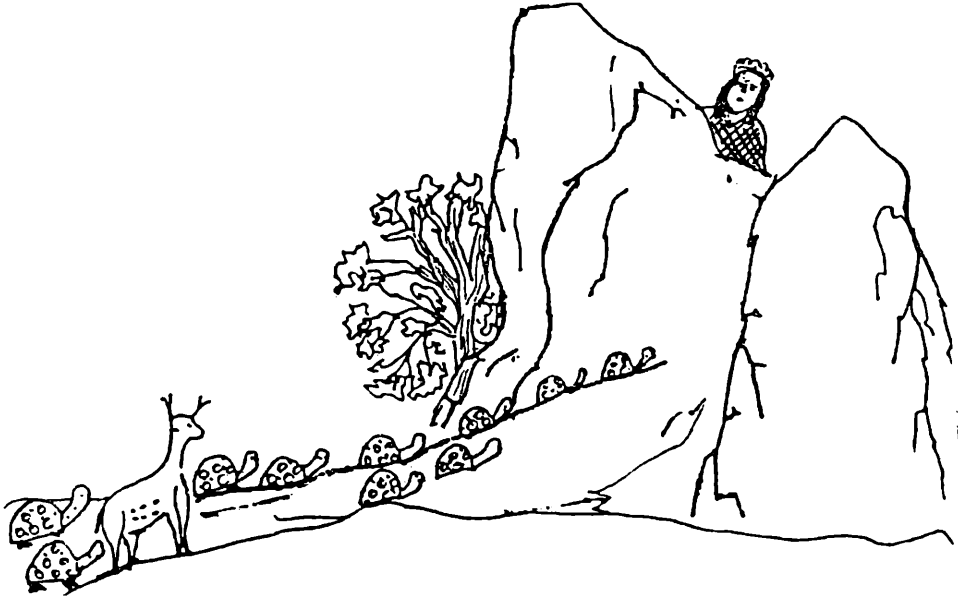
Het eerste verhaal werd oorspronkelijk in het Karaïbs verteld, het tweede en vierde verhaal werden in het Surinaams Javaans gepubliceerd en het derde verhaal in het Engels.

© 1998 Instituut voor Taalwetenschap
Alle rechten voorbehouden
D

Khetjoehie aur harna ke baadjie

Bhaai aur bahien, ham toelogse ekgo khetjoehie aur harna ke khiessa bataab.

Ekgo raadja ke bietia raha. Oe ek djagaha pahaar par rahat raha aur oe bahoet soendar raha. Okar biaah abbe na bhail raha. Khetjoehie aur harna maangat raha okar khaatien dhaure ke baadjie lagaawe. Raadja bolies raha kie: "Dje djietiegá, oe hamaar bietia se biaah kar sakiega." Khetjoehie ke ie baat bahoet attjha lagal aur pc etjhies: "Hamlog kab dhaurab?" Tab harna bolies: "Ekwa hapta, tab ham toke djieiab." Bakie ie baat khetjoehie ke na attjha lagal. Oe apane man me dharle raha kie oe djietiega. Aur harna sotjies: "Na, ... ie to na hoi sakiega. Ham to harna baatie aur ham oke dekhaab kie ham ose barka aur djabar baatie. Ohie se ham oke djaroer djietab."

Bakie khetjoehie tjalaak raha. Oe aapan sanghatian se ie sab baat bataais. Aur lagbhag sau khetjoehie aage paatjhe tjalat, aur djaun waala dhaurat, oe raadja ke ghar ke serhie ke oeppar lage rahat.

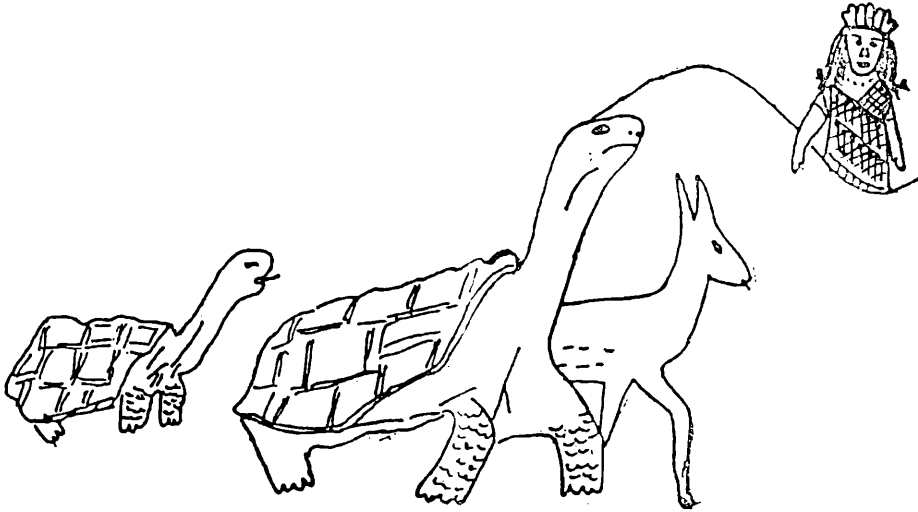
Tab aisane bhail aur baadjie lagal. Doeno dhaure lagal.

Tab djab harna raadja ke dwaarie lage pahoetjal, tab oe khetjoehie ke hoewa dekhies!

Tab khetjoehie goharaaie bolies: "Bhaai harna, ka bhail? Toe ab pahoetjle?" Tab harna bolies: "Ie ham na samdjhiela. Aaw phien se dhaurie dja."

Tab khetjoehie aapan ek sanghatia se dhie se bolies: "Ab phien dja dhaur." Tab ie sanghatia ekwan khetjoehie se bolies: "Aaw tjalie dja."

Oesab phien gail baadjie lagaawe. Tab djab harna dhaurke pahoetjal, tab khetjoehie to ekdam raadja ke serhie ke oeppar raha.

Tab harna aapan dhiaan lagaaike sotje lagal aur bolies: "Ie kaise hoi sake hai?"

Bakie khetjoehie aapan tjalaakie me bolies: "Aaw tjalie phien se dhaure." Tab harna

ghabaraaie bolies: "Toe kaise etana haalie se dhaur paawe hai?" Tab khetjoehie

khaalie bolies: "Aaw tjalie dja phien se." Aisane baadjie tiesara dafe lagal.

Tab djab harna raadja ke serhie naktjaail, tab apane se boleis: "Ham gharwa dekhiela."

Oe sotjies: "Absie ham djietab!"

Bakie hoewa se khetjoehie goharaais kie: "Aaw oeppar pahaar par mahal ke serhie lage."

Aisane bhail kie khetjoehie harna ke tien dafe djiet gail. Bakie harna na maangies aapan haar lewe aur ose bolies: "Toe bahoet tjoetia baate. Toe hamaar aakhie me dhoer dharle hai. Djab ham ie baat djantie, tab ham toke tjhor deitie. Bakie toe hamaar biese me ka sotje hai? Ham bhie toke pakar leilie."

Aisane khetjoehie aur harna se bietal. Raadja ke bietia khaatien oesab dhaure ke baadjie lagaais raha. Khetjoehie ose biaah karies aur harna haraai gail. Oe bahoet sarmaail.

Khetjoehie kaahe ke djor se na dhaur paawe hai

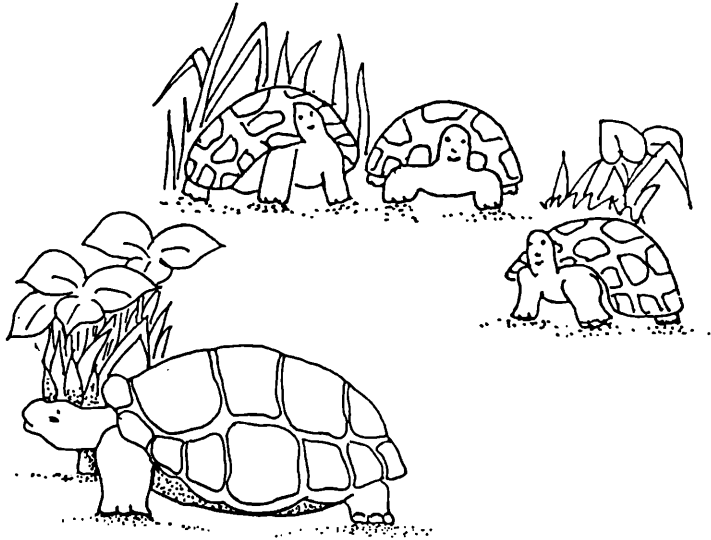
Ek dien khetjoehie aapan djoeta oetaarke ekgo atakarie ke per me tjaharal. Ie per ke phal bahoet mietha hai.

Tab djab oe oeppar me raha, tab harna aaikke nieltje se ose ekgo phal maangies.

Tab khetjoehie ka karies? Oe khaalie phal ke bokala bahaais. Tab harna bokalwa khaai leis aur bolies: "Ekgo phal bahaaw." Bakie khetjoehie phien se bokala bahaais aur haahie ke maare phal ke bhiettar mietha waala apane khaai leis. Oe haske bolies: "Leile, na? Leile, na?"

Tab harna goessaai gail. Oe maangat raha bhie mietha phal khaai. Tab oe sotj-bietjaar kärke bolies: "Attjha, khetjoehie, ham tor djoeta ledjaaila." Tab khetjoehie oeppar se bolies: "Harna, ie na kar! Toe hamaar djoeta na pahien sake hai."

Tab oe phien se ekgo phal toeries aur khaaikke bokala harna khaatien bahaais. Tab harna bokala khaais aur bolies: "Ham tor djoeta pahien leila." Tab khetjoehie bolies: "Na, toe na pahien sake hai. Oe djoeta hamaar hai. Ham ab sattje ke ekgo phal toerke biegeb."

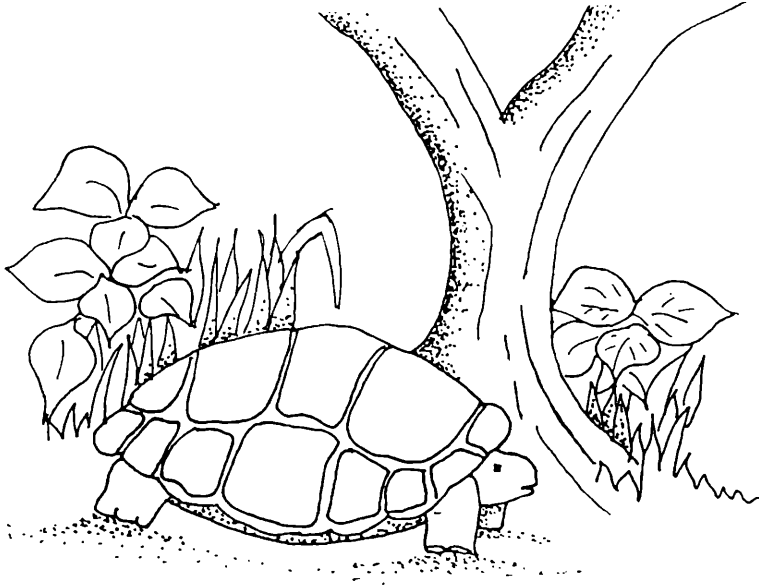
Bakie oe phien se khaalie bokala biegies aur phal ke mietha waala apane khaai leis. Ab harna bahoet goessaail. Bakie oe tabbo bokala khaai leis aur bolies: "Ab ham tor djoeta sattje ke djaaila pahiene. Attjha, toe dekh aapan phal se ka kar sake hai." Tab khetjoehie "Na! Na!" karte rahie gail.

Tab harna khetjoehie ke djoeta pahien leis. Djaise oe pahienies, taise oe dhaure lagal. Ohie se ab khetjoehie djor se na dhaur paawe hai. Harna to okar djoeta pahien leis hai. Khetjoehie ke haahie ke kaaran se ie sab aisane bietal, aur okar gor ke nieltje atakarie phal ke bia tjapkal hai. Aisane bhail harna aur khetjoehie se. Harna djor se dhaure lagal aur khetjoehie khiessiaai gail.

Khetjoehie ke gjaan

Dher dien pahiele ekgo khetjoehie raha. Oe bahoet maangt raha sab se biedhwaan djanaawar howe. Ohie se ek dien oe aapan sab gjaan leis aur ekgo kalbaasie me dharies. Tab oe maangt raha eke oeppar per me baanhe. Aisane oe sab gjaan apane kaam me liaawat.

Tab djab oe sab gjaan kalbaasie me dharies raha, tab tatai aapan pet par baanhke per par tjahare lagal. Bakie okar gor tjhota raha, ohie se oe na tjahar paais.

Etane me koenkoenie aail. Oe khetjoehie ke ek sanghatia raha. Oe poetjhies: "E khetjoehie, toe ka kare hai?" Tab khetjoehie bolies: "Ham kausies kariela perwa par tjahare ke aur aapan gjaan oeppar me baanhe ke. Tab ham doenia ke sab se biedhwaan djanaawar hoi djaab." Tab oe bolies: "Toe kaahe ke kalbaasie aapan piethie par na baanh lewe hai? Tab toe thiek se tjal paihe."

Khetjoehie gjaan se bharal kalbaasie piethie par baanhke phier se tjahare lagal. Ab oe thiek se djaat raha.

Tab djab oe ek maatha tjaharal, tab sotjies kie: "Ham sotjat rahielie kie ie kalbaasie me doenia ke sab gjaan raha. Bakie ab Koenkoenie dekhaais kie auro gjaan hai. Ham djaaila nieltje ie gjaan bhie kalbaasie me dhare. Saait hamke doesar gjaan bhie miel sakiega."

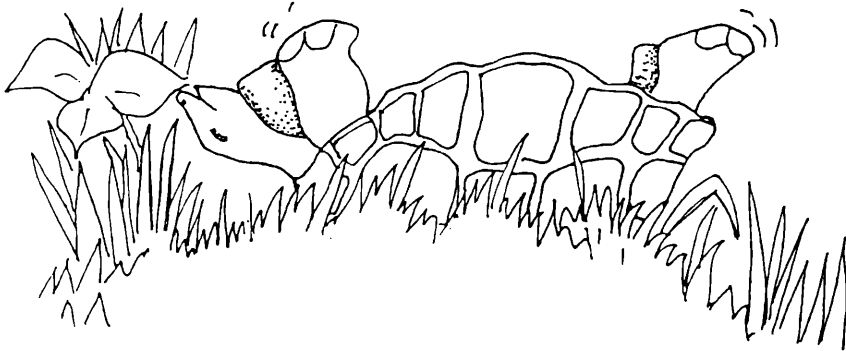
Aisane bhail kie khetjoehie hardam piethie par kalbaasie leike sagaro tjale hai auro gjaan khodje khaatien. Tab ek dien oe djaroe doenia ke sab se biedhwaan djanaawar hoi djaiga!

Kaise khetjoehie maangat raha oere

Barka djangal ke bietj me ekdo gieral per ke nieltje ekgo khetjoehie rahat raha. Oke oe djagaha okar man laaik ke raha. Oke hoewa par dher khaana mielat raha, ohie se oke attjha lagat raha.

Ek dien oe pet bharke mope khaais raha aur oeppar taakat ghaas me astiel se letal raha.

Tab djab oe oeppar me ekgo gied dekhies, tab oe sotjies: "Ketana attjha se giedwa

oere hai! Ham kaahe ke na oer paaila? Hamme to Parmeswar bhie banaais hai? Gied tjal paawe hai aur bhie oer paawe hai. Ham kaahe ke khaalie tjal paaila? Ie na hoi sake hai. Ham djaaila gied se tjielh-pahietjaan kar lewe aur ham ose poetjhab hamme oere siekhaawe ke."

Oe satj-moetj gail gied ke khodje. Oe bahoet dhiere dhiere tjalat raha. Oe to dher ke mope khaais raha. Okar sanghatian na djaanat raha oe kaun tjielj sotjat raha kare ke. Tab djab oe djangal me se aail, tab dekhies kie ekgo djoeraail per par gaathie terha karke dher gied baithal raha. Ab oe na djaanies kaun waala se tjielh-pahietjaan kar lewe ke, ohie se oe dhak-mak hoi gail. Oe deraat raha kie oesab oke hasat aur oe iedhar oedhar taakies.

Etane me oe dekhies kie doeigo gied oerke ekgo doesar per par aaike baithal. Hoewa par doesar tjielai na raha. Tab begar oe sotje ie doeno ke lage gail. Oe na djaanies kaise soeroe kare oesabse batiaai ke. Oe sotjies: "Djab ham apane ke tjhota samdjhab, tab saait oesab hamme madat karie."

Tab oe bolies: "E gied log, toelog sab sa karia tjielai baate aur toelogke khoprie bahoet attjha hai. Toelog bahoet barka aur djabar baate. Aur djab toelog ekgo maral tjielj paihe, tab ekko doesar djanaawar toelogke na bahakaai paai!"

Etane me doeno me se ek gied aapan pakhana toerant pasaar deis. Oke khetjoehie ke mietha baat bahoet attjha lagal.

Tab doeno me se ekgo bolies: "E khetjoehie, toe dien ke djangal me se niekarle hai! Ie baat atjambho hai! Toe kaaha par maange hai djaai?" Tab khetjoehie bolies: "Ham djangal ke sab khetjoehie ke tjoenal agwa baatie. Bakie hamaar kaam khaalie sardaar khele ke na hai. Hamme bhie tjaahie khaana laawe ke aapan bhaai bahien khaatien. Toelog to djaane hai kie djangal bahoet barka hai. Bakie ham kaise djaan sakiela? Djab ham tjalke sab perwan gienab, tab ham ekwa baries na don hobe. Ohie se ham ailie hai toelogse madat maange hamme oere ke siekhaawe khaatien. Djab ham oer paabe, tab ham oeppar se dekh sakab kaun mope ke per me phal hai. Toelog ka sotje hai? Toelog hamme siekhaihe oere ke kie na?"

Tab ek gied bolies: "E khetjoehie, toe koetjh na djaane hai. Tor pakhana kaaha hai? Bhaag dja hia se. Ie baat na hai."

Tab oe bolies: "Djab toelog kariehe djaun ham bolabe, tab sab koetjh thiek hoi djaiga. Toelog djabar baate. Ekgo per ke daarhie lagbhag doi meter toerke hia par laaw."

Tab doeno giedwan sotjies: "Okar moer kama hai kie na?" Tabbo oesabhan karies djaise oe maangies aur okare khaatien daarhie liaais.

Tab khetjoehie bolies: "Toelogke tjaahie thiek se soene ke. Ek djane daarhie ek alang pakarie, aur ek djane ekwa alang. Tab ham aapan moeh se bietj me pakarab. Djab hamlog oerab, tab ham aapan gor khoprie me bhiettar kar lebe. Aur djab ham thak djaab, tab ham aapan gor bahare niekaarab. Tab toelog nieltje djaihe. Samadjhle?" Tab oesab bolies: "Ha, hamlog samadjhlie."

Tab oe bolies: "Aaw hamlog kausies karie dja. Bakie ek miela ke tjaahie giene ke, nahie to ham patjhar djaab." Giedwan okar baat soenke giene lagal kie:

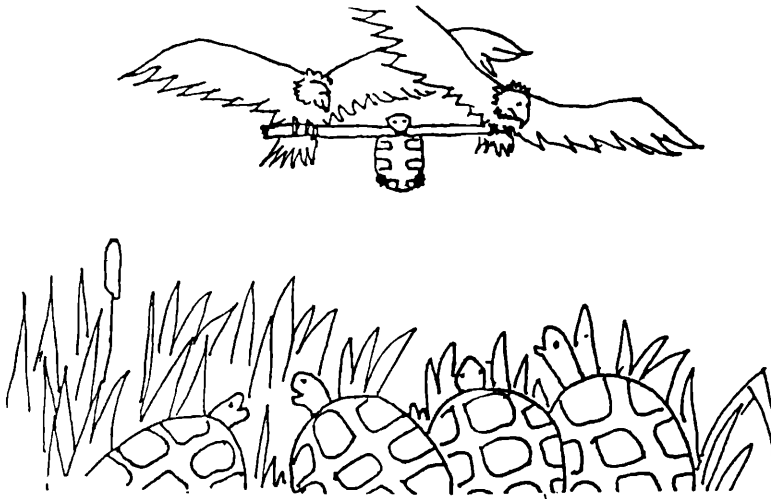
"Ek...doei...tien!"

Foerrr....tieno oeppar djaai lagal!

Bakie oesabhan abbe bahoet oeppar na gail raha tab khetjoehie dar ke maare aapan gor khoprie me se niekaar deis. Tab giedwan haldie se nieltje oetare lagal.

Oesab phien se kausies karies. Ab khetjoehie dar na lagat raha.

Oe dien se djab oke attjha lagal, tab oe giedwan ke saath oerat raha. Oe sotjies khaalie ohie aise kar paawat raha aur oe apane ke bahoet barka samdjhat raha. Djab oe aapan sanghatian ke lage djaat raha, tab apane ke barwargie karat raha. Ohie se

okar sanghatian oke na tjaahat raha. Aur djab oe oeppar me raha, tab oe aapan dehie djhoelaawat raha. Nieltje se oe djaise ekgo taangal taala kamaarie me dekhaat raha. Oeppar me oe etana sekhie karat raha kie nieltje waalan sotj ke maare deraail kie oe gier djaat.

Tab ek dien djab oe phien se djaat oere, tab okar ek sanghatia ose bolies: "Khetjoehie, toe kaahe ke dja hai oere? Ke ke toe maange hai dekhaawe? Thiek se sotj. Djab toe oeppar rahiehe aur giedwan toke tjhor dei, tab toe ka kariehe? Toe na gierke patjala hoi djaihe? Ie sekhie toe na dekhaaw!"

Bakie djab oe ie baat soenies, tab goessaai gail. Oe na maangies aapan sanghatian ke baat soene aur oesabhan se doer rahat raha.

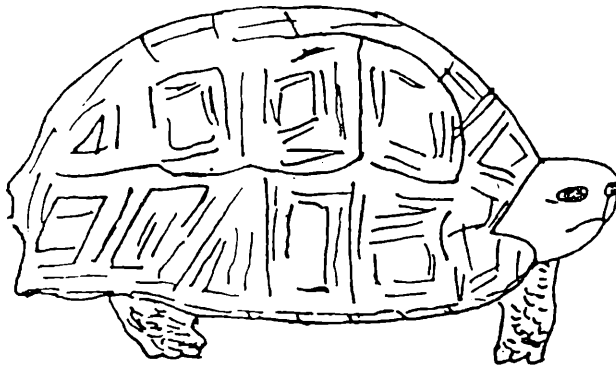
Tab ek dien djab oe phien se oerat raha, tab ek sanghatia nieltje se goharaais kie: "E khetjoehie, hoewa par sattje ke etana attjha lage hai?"

Tab oe maangies koetjij bole, bakie oe bhoelaai gail kie oe daarhie aapan moeh se pakarle raha.

Tab....Baapre! Oe djaise ekgo ieta nieltje gier gail! Okar sab sanghatian dekhies aur tjiellaai lagal. Sabhan sotjies kie bhaai khetjoehie ab sattje ke mar gail. Bakie khoesie ke baat bhail kie oe ek bodjha ghaas par gier paral aur na maral.

Ohie dien se okar man na lagal oere khaatien.

Ab samadjh sake hai kie dher khetjoehie log djab koi ke aawat dekhe hai, tab aapan moerie haldie se khoprie me ghoeser lewe hai. Oesabhanke bahoet saram lage hai.

De wedstrijd tussen de schildpad en het hert

Beste mensen, ik ga jullie een verhaal vertellen over een schildpad en een hert. Er was eens een koningsdochter die ergens op een berg woonde. Ze was heel knap om te zien. Ze was nog niet getrouwd en de schildpad en het hert wilde om haar een hardlooptwedstrijd houden. De koning had namelijk gezegd: "Wie de wedstrijd wint, mag met mijn dochter trouwen."

De schildpad zag dat wel zitten en vroeg: "Wanneer houden we de wedstrijd?" Het hert antwoordde: "Volgende week, dan zal ik van je winnen."

De schildpad vond dat niet aardig gezegd. Hij had het in z'n hoofd gezet dat hij zou winnen. Maar het hert dacht: "Dat zal hem niet lukken. Ik ben immers een hert? Ik zal hem wel eens laten zien hoeveel groter en sterker ik ben. Ik zal zeker van hem winnen."

Maar de schildpad was slim. Hij sprak er met z'n vrienden over en ze spraken af dat er zo'n honderd schildpadden langs de route zouden lopen. De schildpad die de wedstrijd zou lopen, zou zorgen dat hij boven aan de trap van het huis van de koning zou staan.

Zo gebeurde en de wedstrijd begon.

Toen het hert bij het huis van de koning aankwam, zag hij de schildpad daar al staan! En deze riep hem toe: "Vriend hert, wat is er aan de hand? Ben je er nu pas?" Het hert antwoordde: "Ik begrijp het niet. Laten we het nog eens doen."

Zonder het hert iets te laten merken zei de schildpad tegen z'n soortgenoot: "We doen het nog eens." En deze zei tegen de andere schildpadden: "Kom op, nog een keer."

Weer werd er een wedstrijd gehouden. En toen het hert kwam aangehold, stond de schildpad alweer boven aan de trap van de koning. Het hert wist niet wat hij ervan denken moest en zei: "Hoe kan dat nu toch?"

Maar de slimme schildpad zei: "Zullen we nog eens rennen?" Het hert vroeg: "Hoe kan jij toch zo hard lopen?" Doch de schildpad antwoordde alleen: "Laten we het nog een keer doen." En zo hielden ze de wedstrijd voor de derde keer.

Toen het hert dicht bij het eindpunt kwam, zei hij bij zichzelf: "Ik zie het huis al! Deze keer ga ik winnen." Maar weer riep de schildpad hem vanaf de trap toe: "Kom de berg maar op, naar de trap van het paleis."

Zo kwam het dat de schildpad drie maal van het hert won. Maar het hert kon niet tegen z'n verlies en zei: "Je bent een echte schurk! Je hebt me zand in de ogen gestrooid. Als ik geweten had wat je deed, had ik je laten stikken. En wat denk jij nu van mij? Ik heb jou ook te pakken genomen."

Dat was het verhaal van de schildpad en het hert. Ze liepen om het hardst om de koningsdochter. De schildpad trouwde met haar en het hert had verloren. Hij schaamde zich erg.

Waarom de schildpad niet hard kan lopen

Eens had de schildpad z'n schoenen uitgetrokken om in een atakarieboom te klimmen. Dat is een boom met heel lekkere vruchten.

Toen hij er bovenin zat, kwam het hert langs en vroeg hem om een vrucht.

Maar wat deed de schildpad? Hij gooide alleen de schillen naar beneden. Het hert at de schillen op en zei: "Geef me nu ook eens een vrucht." Maar de schildpad gooide opnieuw alleen de schillen en at zelf gulzig het lekkere vruchtvlees op. Hij lachte en zei: "Heb je hem? Heb je hem?"

Nu werd het hert boos. Hij wilde ook wel eens een lekkere vrucht eten. Hij dacht even na en zei toen: "Goed, Schildpad, dan ik neem je schoenen mee." Maar de schildpad zei: "Nee, niet doen. Jij mag mijn schoenen niet aan, die zijn van mij. Ik zal nu echt een vrucht voor je plukken en naar beneden gooien." Maar weer gooide hij de schillen en at zelf het lekkerste deel op.

Nu werd het hert werkelijk boos. Toch at hij de schillen op en zei: "Ik trek nu echt je schoenen aan. Kijk jij maar wat je met je vruchten doet." De schildpad zat daar maar "Nee! Nee!" te schreeuwen, terwijl het hert de schoenen aantrok. Zo gauw hij klaar was, ging hij er vandoor.

En zo komt het dat de schildpad nu niet hard meer kan lopen. Het hert is er met z'n schoenen vandoor gegaan. Zo betaalde de schildpad voor z'n gulzigheid. De pitten van de atakarie vrucht zitten nog steeds aan z'n tenen geplakt.

Dat was het verhaal van het hert en de schildpad. Het hert kon nu hard lopen en de schildpad keek op z'n neus.

De wijsheid van de schildpad

Heel lang geleden was er een schildpad die erg graag het meest wijze dier wilde zijn. Daarom nam hij op een dag al z'n wijsheid en stopte die in een kalebas. Hij wilde deze bovenin een boom hangen zodat hij alle wijsheid voor zichzelf zou hebben.

Toen hij dus alle wijsheid in een kalebas gestopt had, bond hij hem met een touw op z'n buik en probeerde in de boom te klimmen. Maar dat lukte niet, want z'n poten waren te kort.

Op dat moment kwam Konijn eraan. Hij was een vriend van de schildpad. Hij vroeg: "Hallo, Schildpad, wat doe je daar toch?" De schildpad antwoordde: "Ik probeer in de boom te klimmen om alle wijsheid bovenin vast te binden en voor mezelf te bewaren. Dan zal ik het meest wijze dier van de wereld zijn." Daarop zei Konijn: "Waarom bind je die kalebas niet op je rug? Dan kan je veel beter klimmen."

De schildpad bond nu de kalebas met alle wijsheid erin op z'n rug en begon weer te klimmen. Nu ging het beter.

Maar toen hij een eindje geklommen had, dacht hij bij zichzelf: "Ik dacht dat alle wijsheid van de wereld in mijn kalebas zat. En nu heeft Konijn me laten zien dat er nog meer is. Misschien is er toch nog meer wijsheid te vinden."

Zo komt het dat de schildpad altijd met de kalebas op z'n rug overal naar meer wijsheid loopt te zoeken. Maar eens zal hij toch wel het meest wijze dier van de wereld zijn!

Hoe de schildpad leerde vliegen

Midden in het grote oerwoud woonde een schildpad onder een omgevallen boom. Hij had het daar goed naar z'n zin. Er was voldoende voedsel te vinden en het beviel hem daar best.

Op een dag had hij z'n buik vol mope gegeten en hij lag in het gras uit te rusten en keek wat naar boven.

Toen hij daar een gier zag vliegen, dacht hij bij zichzelf: "Wat kunnen die gieren toch goed vliegen! Waarom kan ik dat eigenlijk niet? God heeft mij toch ook gemaakt? Gieren kunnen lopen en vliegen. Waarom kan ik alleen maar lopen? Ik ga eens kennis maken met die gieren en dan vraag ik of ze mij willen leren vliegen."

Hij ging dus de gieren opzoeken. Hij liep maar heel langzaam want hij had immers zoveel mope gegeten. Z'n vrienden wisten niets van z'n plan af.

Toen hij uit het bos kwam, zag hij een heleboel gieren met ingetrokken poten in een dode boom zitten. Hij wist niet goed met wie hij nu zou kennis maken en twijfelde een beetje. Hij was bang dat ze hem zouden uitlachen en hij keek wat om zich heen. Daar zag hij twee gieren aan komen vliegen en in een andere boom neerstrijken. Daar zaten geen andere vogels bij. Zonder aarzelen ging hij er op af. Hij wist niet goed hoe hij een gesprek moest aanknopen, maar hij dacht: "Als ik me bescheiden opstel, willen ze me misschien wel helpen."

Hij begon: "Dag gieren. Jullie zijn de zwartste vogels die ik ken en jullie hebben een hele mooie kop. Jullie zijn ook zo groot en sterk. En als jullie een dood dier hebben gevonden, kan geen enkel dier jullie ervan weggagen."

Bij deze woorden spreidde een van de gieren direkt z'n vleugels uit. De vleiende woorden van de schildpad bevielen hem wel.

Een van de twee zei: "He, Schildpad, je bent overdag uit het bos gekomen! Dat is ook bijzonder. Waar ga je heen?" De schildpad antwoordde: "Ik ben de vertegenwoordiger van alle schildpadden uit het oerwoud. Maar ik zit daar niet alleen maar de baas te spelen, ik moet ook al m'n broers en zusters van voedsel voorzien. Jullie weten hoe uitgestrekt het bos is. Hoe moet ik alles in de gaten houden? Als ik lopend alle bomen moet tellen, ben ik volgend jaar nog niet klaar. Daarom ben ik gekomen om jullie hulp te vragen. Willen jullie me leren vliegen? Als ik kan vliegen, kan ik van bovenaf zien welke mopebomen vrucht dragen. Wat vinden jullie ervan? Kunnen jullie me leren vliegen?"

Een van de gieren antwoordde: "Schildpad, je bent niet goed wijs. Waar zijn je vleugels? Hoepel maar gauw op, het kan echt niet."

Maar de schildpad zei: "Als jullie doen wat ik zeg, dan zal het lukken. Jullie zijn sterk. Haal een boomtak van ongeveer twee meter lang." De gieren dachten: "Hij is helemaal geschift." Maar ze deden toch wat hij zei en haalden een tak.

De schildpad zei: "Nu moeten jullie goed luisteren. Een van jullie pakt het ene eind vast en de ander het andere eind. Ik zal in het midden de tak met mijn bek vasthouden. Als we vliegen, trek ik m'n poten in m'n schild. En als ik moe word, steek ik ze weer naar buiten. Dan gaan jullie naar beneden. Begrijpen jullie het?" "Ja," zeiden ze, "we

hebben het begrepen." "Goed dan," zei de schildpad, "laten we het proberen. Maar een van jullie moet wel tellen, anders pak ik misschien de tak niet op tijd vast." De gieren begonnen gehoorzaam te tellen: "Een...twee...drie!"
Rrroetj!.....Daar gingen ze met z'n drieën.

Maar ze waren nog niet ver gekomen toen de schildpad bang werden en z'n poten naar buiten stak. De gieren vlogen meteen weer omlaag.

Ze probeerden het nog eens en deze keer was de schildpad niet bang meer. Vanaf die dag ging hij met de gieren vliegen als hij er zin in had. Hij besepte dat alleen hij zoiets presteerde en begon heel wat van zichzelf te denken. Als hij naar z'n vrienden ging, schepte hij behoorlijk op. Daarom kregen ze een hekel aan hem. Als hij boven in de lucht was, liet hij z'n lichaam heen en weer schommelen. Van benedenaf zag hij er uit als het hangslot van een deur. Hij haalde in de lucht zulke fratsen uit dat ze beneden heel bang waren dat hij vallen zou.

Toen hij op een dag weer zou gaan vliegen, zei een van z'n vrienden: "Schildpad, waarom ga je toch vliegen? Voor wie stel je je zo aan? Als je boven bent en die gieren laten je los, wat gebeurt er dan? Dan val je te pletter. Stel je toch niet zo aan!"
Maar de schildpad werd boos. Hij wilde niet naar z'n vrienden luisteren en ging hen voortaan uit de weg.

Eens waren ze weer aan het vliegen. Toen riep een van z'n vrienden van beneden: "Schildpad, is het daarboven werkelijk zo leuk?" Hij wilde antwoorden, maar vergat dat hij met z'n bek de tak vasthield.

O help! Als een steen viel hij naar beneden. Zijn vrienden zagen het en begonnen te schreeuwen. Ze meenden dat broer Schildpad zeker dood was. Maar hij had het geluk om op een bundel gras te vallen en hij was niet dood.

Vanaf die dag had hij geen zin meer om te vliegen.

Nu begrijpt iedereen waarom een schildpad, als hij iemand aan ziet komen, snel z'n kop naar binnen trekt. Hij schaamt zich nog altijd verschrikkelijk.